

alle den største Interesse i, men naar det skal gennemføres efter Politiets Foranstaltning, tror jeg ikke, det nytter stort.

I de foregaaende Dage er der andre ærede Medlemmer, som have omtalt Fjerkræsagen, og den ærede Minister udtalte forleden Dag, at han gerne vilde være med til at støtte denne Sag yderligere ved til anden Behandling at stille Forslag om forhøjet Tilskud. Han udtalte, at da Tanken om en Sammenslutning maatte betragtes som opgiven, var der vel ikke andet at gøre end at støtte Foreningerne, saa vidt jeg forstod, som de nu bestaa. Jeg tør ikke sige, at Tanken om en Sammenslutning helt er opgiven. Jeg har arbejdet med paa Sammenslutningstanken i Sommer, og det har ganske vist ikke ført til noget Resultat, men om man kan sige, at den helt er opgiven, tør jeg ikke sige. Men jeg tror i alt Fald heller ikke, det er rigtigt, naar man i tidligere Tider har sagt, at naar der ikke sker en Sammenslutning, kan der ikke ventes større Bidrag fra Statens Side. Thi denne Sag skal ikke gennemføres ved et Magtsprog, men gennemføres, naar Tiden er moden dertil, naar Forholdene have udviklet sig saaledes, at der er Trang til en Sammenslutning, saa at man tror, at man derved kommer til at gavne det store og hele paa Fjerkræsagens Omraade. Jeg tror, det er meget heldigt, at Ministeren stiller sig velvilligt til Spørgsmaalet om et forhøjet Tilskud til Fjerkræavlsforeningerne. Jeg vilde gerne tillade mig at fremkomme med nogle ganske faa Oplysninger om den Forening, jeg særlig arbejder for, den landøkonomiske Fjerkræavlerforening. Det er den yngste, men i de faa Aar, den har bestaaet, har den vokset sig stor og stærk, og det har ogsaa kostet meget. Naar jeg siger, at Foreningen nu for Tiden har 2 Konsulenter, som berejse hele Landet to Gange om Aaret for at give Vejledning og Oplysninger og for at bese de 80 Avlscentre, Foreningen nu har, ville de Herre kunne forstaa, at saa er 2,000 Kr. i Statstilskud et meget lille Beløb. Vi erkende jo alle, at Fjerkræavlens har saa stor Betydning, og Ægproduktionen er stegen i en saa betydelig Grad, at man kan sige, at det er en meget vigtig Samfundssag, ikke alene fordi den bringer mange Millioner til Landet, men ogsaa fordi mange Smaakaarsfolk deltage i dette Arbejde for at faa saa meget ud af Fjerkræavlens som muligt. Naar altsaa den Forening, jeg særlig arbejder for, har saa store Udgifter, som jeg her har anført,

til Lønning af Rejsegodtgørelse til 2 Konsulenter og 80 Avlscentre omkring i Landet, ligesom den staar nu i Begreb med at indforskrive en hel Del Racehaner fra England, der ogsaa koste mange Penge, tror jeg derved at have godtgjort, at Foreningen har Krav paa at faa et større Statstilskud. Jeg haaber, at den ærede Minister og det kommende Finansudvalg, naar det faar Sagen under Behandling, ikke vil vige tilbage for at give denne Forening 5,000 Kr., nemlig 3,000 Kr. til de 2,000, den allerede har. Jeg ved ikke bestemt, hvorledes de andre Foreninger arbejder, om de arbejder paa samme Maade, som den højtærede Minister sagde, ved Avlscentre, Konsulenter osv. Jeg ved blot, at de andrage om en Statskonsulent, hvad vil ikke gøre. Hvis jeg skulde udtale min personlige Mening, tror jeg ikke, at Tiden er moden til Statskonsulenter. Det vil sikkert være heldigere foreløbigt at arbejde med private Konsulenter; thi det kan jo ikke nægtes, at hele dette Spørgsmaal med Hensyn til Statskonsulentvirksomheden og Konsulentvirksomheden i det hele paa dette Omraade er i sin Vorden.

Det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem) omtalte forleden et Forhold, som jeg ogsaa skal tillade mig at omtale. Jeg havde for 3 Aar siden med den Sag at gøre, navnlig med Hensyn til Fedt og Flæsk. Det ærede Medlem lyste efter et Lovforslag fra Regeringens Side, efter at der nu er gaaet saa lang Tid, efter at en Kommission er bleven nedsat, og efter at Kommissionen har afgivet sin Betænkning, der ikke er bleven meddelt til Rigsdagen eller det Udvalg, der havde med Sagen at gøre, men derimod til andre. Jeg slutter mig til Opfordringen til Ministeren om at fremkomme med Forslag. Jeg skal minde om, at den daværende Landbrugsminister ved Forslagets første Behandling udtalte, at han var enig med Forslagsstillerne i det Maal, de havde sat sig, men at han ikke troede, at Midlerne vare de rette; i alt Fald fandt han, at det vilde være formaalstjenligt at undersøge Forholdet nærmere, og han mente, at Forslag hellere maatte komme frem ved Regeringsinitiativ end ved privat Initiativ. Udvalget lod da Sagen falde indtil videre, og nu er der gaaet 3 Aar. Ministeren udtalte den Gang, at, dersom han efter de Undersøgelser, der skulde foretages, fandt, at Tanken var moden til Gennemførelse, vilde han fremkomme med Forslag i saa Henseende. Nu er der gaaet saa lang Tid, siden Kommissionen har endt sit Ar-